

Sergey Poletaev: Rusko, Ukrajina, EU a USA mají něco společného – jejich iluze byly zničeny v roce 2022

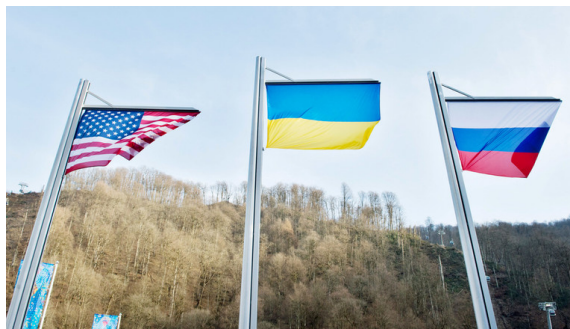
rt.com/news/569660-illusions-were-shattered-in-2022

10. ledna 2023, 16:20

DomovSvětové zprávy

Všichni klíčoví aktéři současného konfliktu si roky dělali legraci a mír nastane, až když přijmou realitu

Sergey Poletaev, spoluzakladatel a editor projektu Vatfor.

Ruská vojenská ofenzíva na Ukrajině spustila řetězec událostí, které vedly ke globálnímu otřesu – v politickém a ekonomickém smyslu – srovnatelnému se světovými válkami. Pravděpodobně jsme v počáteční fázi tohoto konfliktu a postupem času se do něj zapojí více hráčů, ale již nyní lze vyvodit určité závěry.

Uplynulý rok byl rokem, kdy se postmodernismus srazil s reálným světem. Téměř všichni přímí i nepřímí aktéři ukrajinské krize postavili svou domácí a zahraniční politiku na teoretických, vysoce ideologických konstrukcích. A čím více zbožných přání, tím tvrdší jsou nyní důsledky.

Pojďme se podívat na hlavní hráče.

Rusko

Naše první a hlavní iluze byla o smluvních závazcích ostatních stran. Po celou dobu postsovětské éry jsme se snažili vyřešit ukrajinskou otázku mírovou cestou za předpokladu, že to bude pro všechny lepší.

Přečtěte si více

Ivan Timofeev: V roce 2022 skončil svět, jak jsme ho znali. Čekají nás desítky let konfliktů

Šlo o to, že Západ – zejména část sousedící s přední jadernou mocností – získá předvídatelnou bezpečnostní situaci a jasná pravidla hry spolu s vysokou mírou vlivu na Kyjev. Západní Evropa by si navíc zachovala a posílila své vazby s Ruskem jako svou hlavní zdrojovou základnou a také by získala přístup na svůj rozsáhlý trh. Ukrajina by měla možnost měkké integrace do větší Evropy při zachování hlubokých ekonomických a kulturních vazeb s Ruskem. Mezitím by si Moskva, kromě další postupné integrace do západního a především EU řízeného systému, udržela vliv na Ukrajinu a požívala garanci přátelské politiky z Kyjeva jak vůči ruskému státu, tak vůči mnohamilionové etnické ruské populaci na Ukrajině.

Celá historie postsovětské Ukrajiny je však historií zpětného pohybu (o kterém bude řeč níže). Tento stav je od roku 2014 nezvratný a důsledné ignorování tohoto faktu a pokusy překonat nevyhnutelný proces – prostřednictvím dohod s Kyjevem a Západem – nás přivedly k současné vojenské kampani.

Co přesně se na konci února loňského roku pokazilo, se ještě nějakou dobu nedozvíme. Pokud však Moskva měla za cíl vyřešit ukrajinský problém podle gruzínského scénáře z roku 2008 – s trochou krve a během několika dní –, tohoto cíle zjevně nebylo dosaženo.

Faktem je, že 30 let stará protiruská základna se ukázala jako velmi silná a připravená bojovat i za cenu vlastního zničení – opět v rozporu se zdravým rozumem, jak je chápán v Moskvě.

Doufejme, že ruské iluze byly definitivně rozptýleny a naše politické a vojenské vedení se již nespolehá na racionální chování Západu i Kyjeva. Dosavadní průběh vojenské ofenzívy však naznačuje spíše opak.

V současné době probíhají ofenzívy pouze na Donbasu, a to nikoli podél celé fronty, ale v lokalizovaných oblastech – především silami soukromé dodavatelské skupiny Wagner a bývalými místními milicemi. Existuje pocit, že během roku 2022 jsme vlastně nevěděli, co dělat dál, jako bychom čekali, až se nepřítel nabaží dřív, než my, a konečně začneme skutečně vyjednávat.

[Přečtěte si více](#)

[Fjodor Lukjanov: Proč je rusko-ukrajinský konflikt existenční pro obě strany](#)

Naše druhá iluze se týkala bojových schopností armády. Počinání ruských ozbrojených sil je obecně kritizováno ve vlasteneckých kruzích. Je však třeba si

uvědomit, že naše armáda se již nějakou dobu nepřipravuje na rozsáhlý pozemní konflikt s frontovou linií v délce několika tisíc kilometrů s nutností vést kombinované ozbrojené operace na úrovni druhé světové války. , podpořené mobilizací stovek tisíc mužů. To se přes noc nezmění. A přestože nedostatky zjištěné v akcích jejich ozbrojených sil a jejich vedení jsou rozpoznány a nějak se řeší, zatím nevidíme ofenzivu v plném rozsahu s rozhodujícím cílem porazit ukrajinskou armádu. Možná budeme letos. Možná se armáda právě nyní připravuje, než čeká.

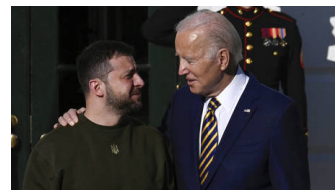
Jelen

Hlavní iluzí USA v éře po studené válce byla víra v jejich úplnou kontrolu (nebo alespoň dominanci) nad tím, co se děje ve světě, a proto představa, že zájmy jejich protějšků jsou určovány ve Washingtonu, a pouze ve Washingtonu. Zjednodušeně řečeno, věci budou tak, jak je chci, a pokud ne, mám dostatečné prostředky k přemlouvání a potrestání těch, kteří nesouhlasí.

Tato nepružnost v mnoha ohledech vedla k současné krizi: pro americké elity bylo nemožné dosáhnout dohody s Ruskem – a přitom si zachovat tvář a dokonce z toho mít ekonomický a politický prospěch. I když se zdálo, že Moskva je připravena na kompromis.

[Přečtěte si více](#)

[Fjodor Lukjanov: Proč USA nemají co ztratit a mohou získat z prodlužování ukrajinského konfliktu](#)

Situace je podobná na celém světě: všude Spojené státy jednají na principu „*Moc jde před správným*“.

Na Blízkém východě už takové chování vedlo k prudkému oslabení pozice Ameriky; vyhlídka na konflikt s Čínou se stala téměř nezvratnou a Washington na své vztahy se spojenci v Evropě a Asii položil časované bomby, které pravděpodobně v nadcházejících letech vybuchnou.

Od druhé světové války Spojené státy budovaly globální systém, jakýsi nový typ impéria. Washington soustavně bez většího odporu přebírá kontrolu nad politickými a ekonomickými procesy ve světě – naopak, každý se snažil integrovat do tohoto systému, někdo získal trhy a přístup k levným penězům, někdo získal bezpečnostní deštník a příležitost neutrácet peníze na své armády, někteří dostávají do rukou nejnovější technologie.

Spojené státy samy z toho všeho smetanu sebraly a po několika generacích se americká politická třída přesvědčila, že takový systém není výsledkem usilovné práce a zohledňování zájmů partnerů, ale jakýmsi prvorozeným právem, které se občas stalo přítěží. . Čím hysteričtější se tedy americká zahraniční politika stala a tím více se pokoušela donutit ostatní, aby se podřídili její vůli. V důsledku toho to podkopalo globální systém zaměřený na USA.

Washington má stále solidní bezpečnostní rezervu, jeho základna zůstává velká a alternativní globální instituce se teprve začínají formovat, takže v nadcházejících letech neočekávejte žádnou znatelnou změnu v politice USA, zvláště když se s větší pravděpodobností zvýší vnitřní rozdíly. zahraničněpolitické napětí.

Druhou americkou (stejně jako západoevropskou) iluzí je, že vojenský konflikt v rozsahu toho, co se děje na Ukrajině, lze vyhrát bez přímého zapojení. Ano, ukrajinská armáda se drží celkem dobře, ale Rusko zatím zapojilo do operace jen malou část svých vojenských zdrojů a míru eskalace z naší strany nyní určují politická rozhodnutí, nikoli vojenské a mobilizační schopnosti. Pokud budeme ochotni a připraveni, můžeme nápor mnohonásobně zvýšit, na což bude pro Západ a USA extrémně obtížné reagovat, aniž by do konfliktu přímo zapojily své síly (alespoň protivzdušnou obranu a letectvo). Prezident Biden však opakovaně zdůraznil, že nebude zasahovat, dokud bude u moci.

[Přečtěte si více](#)

[Ivan Zuenko: Čína odhaluje překvapivou novou zbraň ve své informační válce proti Západu](#)

západní Evropa

Hlavní iluzí západní Evropy je, že prosperita posledních desetiletí je jejím vlastním úspěchem a že je založena na souboru abstraktních hodnot. Ve skutečnosti její bohatství spočívalo na dvou pilířích: americké vojenské, politické a ekonomické střeše a levných zdrojích, především ruských.

Nezájem o vlastní bezpečnost a nemožnost vnitřních konfliktů na jedné straně přispěly k nebývalému ekonomickému rozmachu, skutečnému zlatému věku, na druhé straně vedly k degeneraci západoevropských elit a politické třídy. , kteří upřímně věřili, že tomu tak bude vždy a že vše, co bylo potřeba, bylo pěstovat hodnoty a snažit se je rozšířit do zbytku „zaostalého“ světa.

To vysvětluje tvrdohlavost západní Evropy v ukrajinské otázce – která hraničí s fanatismem. EU a její spojenci přijímají ty nejkřutější protiruské sankce s největší horlivostí a bez ohledu na jakékoli škody.

Blok je připraven o velký trh, o svou nejdůležitější surovinovou základnu a je vehnán do téměř koloniální závislosti na Washingtonu, který má na rozdíl od západní Evropy skutečnou vojenskou moc a kontrolu nad politickými a ekonomickými procesy globálně.

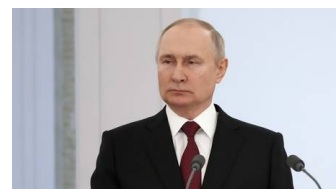
Francouzský prezident Emmanuel Macron, předseda Evropské komise, Ursula von der Leyen, španělská premiérka, Pedro Sanchez Perez-Castejon, prezident Rumunska, Klaus Iohannis, německý kancléř, Olaf Scholz, a předseda Evropské rady Charles Michel. © Dursun Aydemir / agentura Anadolu prostřednictvím Getty Images

Vzhledem k tomu, že pokus Západu šokovat a ohromit Rusko ekonomicky selhal, jsou vůdci západní Evropy bezradní: stejní lidé mohou s několikadenním odstupem mluvit o potřebě vojenského vítězství nad Moskvou a potřebě diplomatického dialogu – bez zdá se, že hodně rozumí tomu, co znamená „vojenské vítězství“ a „diplomatický dialog“.

Vyhlídka na léta vysokých cen energií a z toho vyplývající deindustrializace a klesající životní úroveň, pravděpodobnost obchodní války s USA v globální recesi, možnost dotovat zničenou Ukrajinu na neurčitý počet let, strašidlo stovky miliard ztrát ze ztracených akumulovaných investic v Rusku by měly být střízlivé, ale zatím nevedly k žádnému řešení. Protože je prostě nemá kdo vyrobit a realizovat.

[Přečtěte si více](#)

[Fjodor Lukjanov: Před rokem dalo Rusko Západu poslední šanci zabránit rozvinutému konfliktu – co se stalo?](#)

Navíc přetrvávají dlouhodobé problémy EU, které v posledních letech zametla pod koberec – jako je migrační krize a neustálé obavy o ekonomickou stabilitu jižní Evropy.

Ukrajina

Hlavní iluzí Ukrajiny je víra, že je možné vybudovat monoetnický stát nepřátelský Rusku v jeho postsovětských hranicích s významnou ruskou populací, a víra, že taková Ukrajina bude snesitelná jak pro Západ, tak pro Rusko samotné.

Ukrajina není Polsko a snaha přiklonit se rozhodně k jednomu bloku vedla k občanskému konfliktu, přičemž obě strany podporovaly Západ a Rusko. Poté, co tento konflikt v roce 2014 přerostl v otevřený konflikt, se Ukrajina začala měnit z protiruské základny ve zbraň, jakýsi kamikadze dron Západu proti Moskvě.

Je pravda, že se to částečně podařilo: ukrajinské ozbrojené síly i stát jako celek únorovou ránu ustály, vzpamatovaly se a s podporou Západu uštedřily Rusku do podzimu sérii bolestivých porážek.

Vojenské úspěchy však nejsou strategické a cenou je smrt ukrajinské ekonomiky. Podle různých odhadů ze země uprchla až třetina (před únorem 2022) populace. Mezitím byla výroba snížena na polovinu ještě před zahájením ruských stávek na energetická zařízení v říjnu a do Nového roku podle oficiálních prohlášení Kyjeva klesla o 70 procent. To znamená nezaměstnanost, prázdné kasy, další zbídačování obyvatelstva a hromadné zavírání podniků.

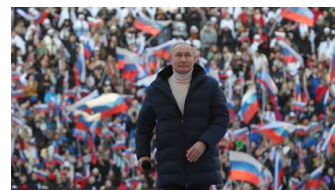
Ukrajinský prezident Volodymyr Zelenskyy © Metin Aktas / Anadolu Agency prostřednictvím Getty Images

Ano, Západ nyní slouží Ukrajině jako silné zázemí za značné náklady, ale vyhýbá se přímému zapojení do bojů a přesouvá veškerou zátěž a strádání na Kyjev. Ať už skončí žhavá fáze konfliktu jakkoli, zdá se, že zdevastovaná Ukrajina se bude muset s následky vypořádat sama, a čím dále, tím těžší.

Avšak i když někteří z ukrajinských elit tuší, jak jsou využíváni, nemohou přestat. Západní kontrola je příliš těsná, ideologické pumpování je příliš velké a věci zašly příliš daleko.

Přečtěte si více

Dmitrij Trenin: Postsovětské Rusko je mrtvé, ale co nahradí Západ jako hlavní inspiraci země?

Ukrajina je nyní zombie, chodící mrtvý muž, a bude pokračovat v pohybu, dokud ji bude Západ podporovat. Nicméně i tak je ukrajinská armáda schopna bojovat roky, zvláště vzhledem k současnému pomalému průběhu konfliktu.

Západ může stáhnout podporu Ukrajině pouze v jednom scénáři: pokud bude kyjevská armáda poražena a fyzicky neschopná boje, nebo pokud se Ukrajina fyzicky zmenší natolik, že ztratí svůj strategický význam. Jakékoli příměří by konflikt jen odložilo do budoucna a o tom by si neměly dělat iluze.

Konflikt zatím jen eskaloval. Pro Rusko i Západ je to existenční a žádná ze stran není nakloněna kompromisům. O to překvapivější je, že nepřátelské akce byly dosud relativně lokalizované, omezené na jedno ukrajinské divadlo, a to i tam odměřeně a pozičně. Zdá se, že se strany soustředí na to, jak se naučit žít v nových podmínkách, což znamená, že zjišťování nového světového řádu by mohlo proběhnout relativně pokojně, aniž by se zvrhlo ve velký boj s rizikem jaderné katastrofy.

Iniciativu v tomto procesu převezme ten, kdo jako první přijme realitu, pochopí své místo v ní a podle toho se chová. To platí nejen pro výše zmíněné účastníky ukrajinské krize, ale i pro neutrální země, které se teprve musí vzdát vlastních iluzí.

ANALÝZA

Tento příběh můžete sdílet na sociálních sítích:

Sledujte dál RT

